

ATRÒFIA DEL DIBUIX

màquina d'alè

Penso, d'una banda, amb els quatre zefirs del Tapis de la Creació de Girona que cavalcuen els sacs de vent i bufen amb doble corn, un per a cada mà. I penso, també, en l'escafandrer de la nadala de J.V. Foix que "amb aire pur als flascons" es capbusa a collir una ofrena en la fonda primavera del mar. I emprenc, de pensar-hi, l'exercici edític que segueix; fet a l'escenari de l'Auditori de Girona, amb la força ventadora i els caires sonadors i l'aire que es trencava de trobar i no trobar sentit i jo que hi solco amb el tub d'àle per davant i l'esquena desalenada.

1
Això: trobar una altra boca que no la meva. Escriure, amb una boca més indiscriminada que no la meva. Passejar la boca d'escriure per aquest escenari indulgentment litracantellut. I amarrar, allà on sigui, allò que sigui, amb la boca de vent, amb la boca de tocar, amb la boca de percebre el sentit del tacte en la veu.

Oïu, sinò, quina manera tenen d'ajustar-se el cant i el cantell. Oïu com es determinen l'angle del cant –la cantera del cant– i la pedrera d'aire que se les té amb les coses; aquella inexhaustible pedrera d'aire que sona constantment d'esmicar-s'hi.

Perquè a diferència del ronc seguit que em fa el motor a l'esquena, a l'aire que surt pel canó d'àle se li canvia la veu segons la superfície en què actua. I així, a través dels abatsons, a través de les regolades i els tornaveus, endevinem la forma audible de les coses.

Res no es resisteix. Qualsevol volum, qualsevol material resulta sonorament dibuixable. Trobi el que trobi, el vent és capaç de posar-hi un nom... Perquè el món tot ell és un signe i el vent tot ho fa bé.

Deixó, doncs, que bufi el vent sobre la veritat, que s'accidenti i topi amb les eventuals parets de lletra. Això és tot.

2
Em pregunto, tanmateix, què hi ha ben bé de veu en la topada? Què hi ha, de veu nostra, que puguem transcriure? Què hi ha que puguem subtillar sota pantalla d'aquests brogits com una traducció que en féssem en lletra nostra?

¿Potser la paraula escenari, amb les lletres fondes, balmades i buides com un gran òrgan de locució? ¿O la paraula la paraula, d'unes lletres que ens ignoren del tot i sonen tot just pel goig de trobar-se?

¿O bé la paraula: Canigó? Tota aquesta lletrada de roques i neu, amb fonemes i pronunciacions, sota els celles trets semàntics. Recolzat jo mateix en el so de la paraula, en el pseudofem agut de la paraula que s'enfila a l'aire i s'hi aguanta.

Fa estrany de creure'm sobre el renou de blancs i de negres d'una terra assumpta, d'una terra que s'aguanta dreta per miracle, endurida, escenari anunt, com una estatua de sal del so. Com una muntanya de so amb un pam de llum a sobre, com una muntanya feta de sol recolzat en el so.

Faig girar l'àle de banda sobre aquestes lletres més fortes que surten a sota com roques. Però a diferència del color, que és manté fix, el so es canvia, a les roques, constantment i es fon com la neu, i s'espària com les lletres de sobre que, en bufar-les, volen. I quan miro d'encertar les sil·labes al seu lloc, el mateix buf se les endú, interbolides per aquesta espuma d'aire agrumollat de tant fer-lo remoure.

Tot és material de boca. Amb el sac de vents penjat a l'esquerda, passo el bufador per entre les roques com per unes dents agafades a les genives d'aquest espai de paraula tan vast i absolut. Apuntallà on apuntall l'aleñada, les glàndules salivals, la mata parladera, l'atmosfera saturada de molles de llum, el roc estrabec, el roc llavidesclos, les fondes clivelles que s'enregreixen i que entinen... tot, tot sona d'assenyalar-ho.

Per bell plae, per fina força, només de parar l'orella, puc destriar cada element sonor com s'escapa de saber-se envoltat pel vent, de saber-se assortit i pres pel vent. Perquè sigui el que sigui que jo assenyali amb la màquina d'àle, en sentir-se bufat, s'hi torna, i és el so.

Com ara aquesta roca, aquest punt de roca que el vent amoixa o esgarra fins que confessa el seu boci de nom. Com ara el so més encovat, el més genuí, que, en insistir-hi damunt, aprofita el rebuf de la ventada per enviar-se d'allà on és i fugir-ne. Com ara la neu, més flonia que la roca, oferint-se porosa i ullada al vent, disposada a deixar-se dur, a deixar-se dir del tot. Com ara la modulació infinita, amb cada signe posat on ha d'estar, sota el cel que tira bé...

De vegades ens demanem si hi ha res de voluntari en tot això. Ens preguntem per allò d'òrfic que encara pugui haver-hi, per allò d'òrfic que encara puguem creure que hi ha. ¿Queda res d'un cel garoler, sorollós d'àngels que han deixat les galtes, entre momolls que s'envolven i d'altres que, a colles, tornen a encilar-se endins, com si les ànimies de l'aire unissin les seves fosses nasals? ¿Queda res d'un aire mig alat mig articulat, d'expressions que fan una volada lluny fins que acaben l'aire? ¿Queda res d'una literatura que es rebola damunt nostre, carregada de mòn nostre, fins que als aires se'ls fa una veu de persona, fins que als aires els creix una veu i una vida?

3
Tot es redueix, en darrer terme, a la terra i al vol. Ara mateix, en les roques, entre rosegalls de lletra i rosegalls de neu, puc percebre com es marca en el so l'esforç muscular de la muntanya per tenir-se. Perquè la muntanya ja no pot: comença de no poder. I va descendint d'ella mateixa fins que s'aplana tant i tant de lletra fins que em deixa altre cop, al bell mig de l'auditori.

Simplement, en inspirar, la muntanya en illura, com un instrumentista que li fos de la neu, al terra de l'escenari. Per si la neu en permet de sentir precisament allò que la fa mudar: el so retrat i amortit de la neu, i la fossa final del so en la neu.

Sobre el soroll de l'escenari i el soroll de fondre's-hi el Canigó, tot barrejat, no us sabria pas dir quan arrenco una veu de terra i quan passejo una veu per terra. Tampoc no sé, sigui d'oida o de coparaua, el marge de dictat que tinc sobre els sons resultants.

De fet, tant se val que en demani fins on és possible d'actuar conscientment sobre aquest ordre regalat que tenen els sons de venir-me. Ja que, per més que planifiqui de comportar-me en virtut d'un so determinat, el bleix d'aire, amb tants d'atzars com s'hi entregueren, em rendeix qualsevol iniciativa. El ben passar i el mal passar l'àle d'embat s'enfressen entre ells, gairebé fonèticament; i jo avanco de sentir axí com sona tot aquell acord de veus que van obrint ràlia seguida, amb la cridòria i l'anomistat d'una canilla de lletres que corre embolcallada a l'encaix de no sabem què.

Al capdavall, no era això el que buscavem?: un ordre de so que no ens pertanyi completament, que no ens sigui mai del tot assequible. Com el d'aquestes paraules no acabades de fer, els sons de les quals prenen alè pel seu compte i s'alcan damunt les coses, però molt a freqüència, i en lloc de dir-les, sembla que hi transiten, amb un tintinacle als braços i amb camalls de picarols als turmells.

Probablement allò que ens commou d'aquests vents cal·ligràfics és la possibilitat d'endevinar-hi un paral·lelisme amb com es conforma, senzilla, la nostra paraula comuna, amb tota la seva jardineria d'aire, amb tota aquella seva atmosfera subtil arremorada fins allà on és possible de cultivar el so.

En efecte, una llengua és un vent humanament organitzat, amb la terra i la carn rases i el cel fet un vent de paraules. En la mesura que la matèria del llenguatge és semblant a la d'un cel tan loquaç d'aires tebis i manyacs com lletres espès de paraules que, un cop dites, moren de fred; un cel tan natalment bufant com percutit pels propis residus verbals. I, doncs, una transmissió oral de cel, on tot ha estat narrar moltes vegades, verbalment consumat i tanmateix completament per dir, extraordinàriament per dir, abismadament per dir.

Com era aquí mateix remoc l'espai, amb tot l'aire posat en lletra, des d'on comença fins on acaba el vent. I no hi ha força narrativa més indeterminada que la que pugui exercir amb aquestes passades d'àle, escenari a través, auditori a través, com qui regira una fonoteca sense saber ben què hi busca.

Perquè el so viu a l'aire, però costa destriar fins a quin punt el so és l'aire o l'aire només l'ajuda a còrrer i a inflar-se.

Ara escolta una paraula que passa. Puc gairebé distingir el so de la paraula de la remor del seu pes. Sento als timpanos la pressió acústica de l'aire i, després, l'enrenou dels sons camí de l'escritura, l'enrenou de sons que es dirigien als seus signes per si hi poden reposar. El so que es buida en el signe. El so que es mou i avança cap al signe, amb un gran desig de callar... El so que fan totes les coses d'anar cap al silenci: l'extraordinari so que fan.

4
¿I si és la paraula bardissa que hem estat sentint? ¿I si és l'escritura endurida de l'aire que ara veiem que il·luca, pel seu cap de treure, i signa i designa amb tiges de tot gruix, tan espessament callades, quietes i lletrafomes que els arbres hi enfonsen, confats, el seu peu?

Mireu finalment l'auditori fins on arriba d'enfora, amb bardisses escrites de propia mà.

Moltes vegades m'ha semblat endevinar en els grans esbarzers una manera genuina que té el lloc de signar-se, de rubricar-se i signar-se ell mateix. ¿No veieu l'elegància literària del cabell? Fixeu-vos-hi. ¿No veieu la turbulència gràfica de les tiges espinades per travar-se les unes amb les altres, i fer marrada i poder embolcallar, així, més ombra, més cabuda d'ombra, més reserva d'ombra?

Amb el dall esmolat estloss el nom en el lloc del nom: a baix, a la dreta... Penso en les romegueres, en els artijols, en les arquelages, que, com més força fem per deslligar-nos-en, més fort ens agafen. Sento el so d'estassar, en parts iguals de tall i de bardissa, com qui torna a la paraula el mateix so que n'extreu.

¿El cruxit de les ràtols de dibuix es això?

Signar. Signar.

Auditòri de Girona, Cim del Canigó, Vall d'Olzinelles
Tardor i hivern de 2008

Maquina d'Aire, 2008. Video projectat simultàniament en dues pantalles

SS. 25

wind machine

I think on the one hand of the four zephyrs in the Tapestry of Creation in Girona, riding bags of wind and blowing through a double horn, one in each hand. And I also think of the diver in the Christmas carol by J.V. Foix plumping "with pure air in his cylinders" down to gather an offering in the deep spring of the sea. And with this in mind, I begin the esoteric exercise that follows, produced on the stage of the Auditorium in Girona with the force of the puffs and resonating edges and the air that grows hoarse with finding and not finding meaning, and I who cleave through it with my tube of air before me and my back out of breath.

Or what about the word Canigó? The whole word Canigó. This entire lettering of rocks and snow, with phonemes and pronunciations, under celestial semantic softnesses. I myself recline on the sound of the word, on the acute pseudo-firmness of the word that weaves its way up into the air and is held there.

It is odd to believe myself on the confusion of a land received bodily into the heavens, a land that holds itself upright by a miracle hardened, up stage, like a statue of salt of sound. Like a mountain of sound with a palm of light above it, like a mountain made of sunshine lying on the sound.

I direct the breath to one side, onto those stronger letters that stick out below like rocks. Unlike colour, however, which remains unchanged, the sound constantly alters the rocks and melts like snow and wanders like the letters above which, when blown upon fly about. And when I try to stop the letters, then they persist, the after-breath carries them off, blurring them with that softsame puff of air made lumpy by dust of strings.

That's what it is: finding another mouth that is not mine. Writing, with a mouth that is less indiscriminate than mine. Taking this writing mouth for a walk across this indulgently angularly-lettered stage. And mooring, wherever, whatever, with the mouth of wind, the mouth of touching, the mouth of perceiving the sense of touch in the voice.

Listen if not, what a way they have of adjusting the song and the edge. Listen, how the angle of the song—the rough stone of the song—and the quarry of air that confronts things are determined; that inexhaustible quarry of air that resounds constantly by smashing itself against things.

Because until the constant snoring that the motor on my back makes, the air that comes out of the tube that I blow changes voice depending on the surface that it acts upon. And thus, through the sound diffusers, through the ebbing and the sounding boards, we can make out the audible shape of things.

Nothing can withstand it. Any volume, any material can be drawn in sound. Whatever it comes across, the wind can put a name to... Because the entire world is a sign and the wind does everything well.

So allow the wind to blow on the truth, to beat and buffet itself against the possible walls of letters. Nothing more.

2

In any event, I wonder: how much voice is there in the collision? How much voice of ours that we can transcribe? What is there that we could subtitle under the image on screen of these noises with a translation that we could do in our own hand?

Perhaps the word stage, with deep, hollowed-out letters as empty as a vast organ of locution? Or the word word, of letters that ignore us completely and make a sound simply for the pleasure of encountering each other?

Just like I stir the space here and now with all the air put into letters, from whence the wind begins and whence it ends. And there is no narrative force more vague than the one that can exercise with these rounds of breath across the stage, through the auditorium, like someone looking through a sound archive without knowing what he hopes to find.

Because sound lives in the air, but it is difficult to discern to what extent the sound is air or whether the air simply helps it to travel and inflate.

3

When all is said and done, everything is reduced to the land and to flight. Now, amid the rocks, between the residue of letters and the remains of snow, I can perceive how the muscular effort of the mountain to support itself is marked in the sound. Because the mountain can no longer cope: it is beginning to be incapable of coping. And it is gradually descending from itself to the extent that it flattens out, letter after letter, so much so that I am left once again at the epicentre of the auditorium.

By expiring, the mountain simply delivers me like an instrumental made of snow to the ground. In case the snow allows me to feel precisely what it is that renders it silent: the withdrawn, deadened sound of snow, and the final fusion of the stage.

Above the noise of the stage and the sound of El Canigó surging higgledy-piggledy into it, I could not say what I could hear, but I could see when the whirring of the engine was acting the land. Nor do I know, by hearsay or conversation, the margin of control that I have over the resulting sounds.

It does not matter, in fact, if they tell me to what extent it is possible to act consciously on this delightful order that sounds come to me in. Since, however much I might plan my behaviour in response to a specific sound, the gasping of the air, with all the random chances scrawled within it, overwhelms any initiative of mine. Good happenings and bad happenings and the breath of the blowing between them feed their noise, almost phonetically, and I increasingly feel how this chord of voices that gradually open up a continuous line sounds, with the shouting and animosity of a pack of letters running madly in pursuit of those they know not what.

In short, wasn't it this that we were looking for? an order of sound that did not completely belong to us, that we could never quite grasp entirely. Like the sound of those words that have been fully brought into being whose sounds take breath of their own accord and rise up above things, though remaining very close, and, rather than saying them, it seems as if they pass through them, with a jingling in their arms and bells around their ankles.

In all likelihood, what moves us about these calligraphic winds is the possibility of glimpsing in them a parallel with the way in which our common word is shaped, entire, with all its gardening of air, with all that subtle and deafening atmosphere, to the point where it becomes possible to grow sound.

In effect, a language is a humanly organised wind, with the land and flesh level and the sky made of a wind of words. To the extent that the matter of language is like that of a sky as loquacious in sweet, warm airs as it is letter-thick in words which, once spoken, die of cold; a sky so blowing by birth as it is struck by verbal remains. And consequently, an oral transmission of the sky, where everything has been narrated time and time again, verbally consumed and at the same time still completely to be said, extraordinarily to be said, absurdly to be said.

www.galeriajpmarts.com

02.84

93 210 02 84

galeria@galeriajpmarts.com

www.galeriajpmarts.com

02.84

galeria@galeriajpmarts.com

www.galeriajpmarts.com

02.84

93 210 02 84

galeria@galeriajpmarts.com

www.galeriajpmarts.com

máquina de aire

Pienso, por un lado, en los cuatro céfros del Tapiz de la Creación de Girona que cabalgan los sacos de viento y soplan con doble cierre, uno en cada mano. Y pienso también en el buzo de la felicitación de Navidad de J.V. Foix que "amb aire pur als flascos" se zambulle para coger una ofrenda en la honda primavera del mar. Y me pongo a pensar en ello, en el ejercicio edílico que sigue, hecho en el escenario del Auditorio de Girona con la fuerza de los soplos y las artistas sonantes y el aire que se quiebra al encostar y no encontrar sentido y yo que lo surco con el tubo de vapor por delante y la espalda desalentada.

¿O bien la palabra Canigó? Toda la palabra Canigó. Toda esta letra de rocas y nieve, con fonemas y pronunciations, bajo las celestes blanduras semánticas. Recostado yo mismo en el sonido de la palabra, en la pseudoformeza agua de la palabra que enfilá al aire y se sostiene en él.

En suelo

3

Resulta extraño creerme sobre el barullo de blancos y negros de una tierra asunta, de una tierra que se sostiene derecho por milagro, endurecida, escenario arriba, como una estatua de sal del sonido. Como una montaña de sonido con un palmo de luz encima, como una montaña hecha de rocas recostadas en el sonido.

Dijo el aliento hacia un lado, sobre esas letras más fuertes que sobresalen debajo como rocas.

Y se funde como la nieve, y se extravia como las letras de encima que, al soplarlas, vuelan. Y te y se funde como la nieve, y se extravia como las letras de encima que, al soplarlas, vuelan. Y cuando intento colocar las letras en su lugar, el mismo soplo se las lleva, emborronadas por este mismo soplo de aire apelotonado, grumoso de tanto remover.

Sobre el ruido

Todo material de boca. Con el saco de los vientos colgado a la espalda paseo el fuele por entre las rocas como por unos dientes agarrados a las encías de este espacio de palabara tan vasto y absoluto. Aprieta donde aprieta el soplo, las glándulas salivares, la mata habladora, la atmósfera saturada de miedo, la boca se asusta, la lengua se asusta, las mandibulas, las mandíbulas, las mandíbulas grietas que se entrelazan constante y dolorosamente contra ellas.

verbalmente consumido y al mismo tiempo completamente por decir, extraordinariamente por decir, abismadamente por decir.

Como ahora aquí mismo removo el espacio, con todo el aire puesto en letra, desde donde comienza hasta donde acaba el viento. Y no hay fuerza narrativa más indeterminada que la que pueda ejercer con estas rondas de aliento, a través del escenario, a través del auditorio, como quien revuelve una fonoteca sin saber exactamente qué es lo que busca.

Pero el sonido vive al aire, pero como区别 distinguir hasta qué punto el sonido es el aire o el aire solo le ayuda a correr y a inflarse.

4

Ahora escucho una palabra que pasa. Puedo casi distinguir el sonido de la palabra del rumor de su paso. Siento en los timpanos la presión acústica del aire y, después, el bullicio de sonidos caminando de la escritura, el bullicio de sonidos que se dirigen a sus signos por si pueden reposar en ellos.

El sonido que se vacía en el signo. El sonido que se mueve y avanza hacia el signo, con un gran deseo de callar. El sonido que produce en todas las cosas al ir hacia el silencio: el extraordinario sonido de la muerte.

¿Y si es la palabra zarzal la que hemos estado oyendo? ¿Y si es la escritura endrechada del aire la que ahora viene que brota, y firma y designa con tallos de cualquier grosor y espesura que se entrelazan?

Con el diente afilado siego el nombre en el lugar del nombre : abajo, a la derecha... Pienso en las zarzas, en las zarzalinas, en las aligas, que cuanta más fuerza hacemos para liberarnos de ellas, más fuerte nos agarran. Oigo el sonido de cortar, a partes iguales del tajo y de la zarza, como quien devuelva la palabra el mismo sonido que extrajo de ella.

El crujido de las rayas del dibujo es eso?

Firmar. Firmar.

Auditori de Girona, Cim del Canigó, Vall d'Oixelles
Otoño e invierno de 2008

Dirección: Jordi Solà - Producción: Jordi Solà - Dirección de Arte: Pere Jaume - Diseño: Jordi Solà - Traducción: Jordi Solà - Subtitulación: Jordi Solà

1 That's what it is: finding another mouth that is not mine. Writing, with a mouth that is less indiscriminate than mine. Taking this writing mouth for a walk across this indulgently angularly-lettered stage. And mooring, wherever, whatever, with the mouth of wind, the mouth of touching, the mouth of perceiving the sense of touch in the voice.

2 Listen if not, what a way they have of adjusting the song and the edge. Listen, how the angle of the song—the rough stone of the song—and the quarry of air that confronts things are determined; that inexhaustible quarry of air that resounds constantly by smashing itself against things.

Because until the constant snoring that the motor on my back makes, the air that comes out of the tube that I blow changes voice depending on the surface that it acts upon. And thus, through the sound diffusers, through the ebbing and the sounding boards, we can make out the audible shape of things.

Nothing can withstand it. Any volume, any material can be drawn in sound. Whatever it comes across, the wind can put a name to... Because the entire world is a sign and the wind does everything well.

So allow the wind to blow on the truth, to beat and buffet itself against the possible walls of letters. Nothing more.

3

Out of pure pleasure, by fine force, simply by positioning my ear near the wind machine, when it feels itself blown upon, it returns to it, and it is.

Out of pure pleasure, by fine force, simply by positioning my ear near the wind machine, when it feels itself blown upon, it returns to it, and it is.

Just like this rock, this tip of rock that the wind caresses or scratches until it confesses its scrap of name. Or just like the sound hidden deep in a cave, the most genuine sound which, when play continuously on it from above, makes the most of the burst of air to fly away and escape. Or just like the snow, which is spangler than rock, presenting itself to the wind as porous and full of holes, willing to let itself be carried away, to allow itself to be used entirely. Just like the infinite modulation of voices that gradually open up a continuous line sounds, with the shouting and animosity of a pack of letters running madly in pursuit of those they know not what.

In short, wasn't it this that we were looking for? an order of sound that did not completely belong to us, that we could never quite grasp entirely. Like the sound of those words that have been fully brought into being whose sounds take breath of their own accord and rise up above things, though remaining very close, and, rather than saying them, it seems as if they pass through them, with a jingling in their arms and bells around their ankles.

In all likelihood, what moves us about these calligraphic winds is the possibility of glimpsing in them a parallel with the way in which our common word is shaped, entire, with all its gardening of air, with all that subtle and deafening atmosphere, to the point where it becomes possible to grow sound.

In effect, a language is a humanly organised wind, with the land and flesh level and the sky made of a wind of words. To the extent that the matter of language is like that of a sky as loquacious in sweet, warm airs as it is letter-thick in words which, once spoken, die of cold; a sky so blowing by birth as it is struck by verbal remains. And consequently, an oral transmission of the sky, where everything has been narrated time and time again, verbally consumed and at the same time still completely to be said, extraordinarily to be said, absurdly to be said.

Cel, 2008. Oli sobre paper. 57 x 77 cm

Vermell, 2007. Tècnica mixta sobre paper. 38 x 57 cm

Perejaume

máquina de aire

Pienso, por un lado, en los cuatro céfros del Tapiz de la Creación de Girona que cabalgan los sacos de viento y soplan con doble cierre, uno en cada mano. Y pienso también en el buzo de la felicitación de Navidad de J.V. Foix que "amb aire pur als flascos" se zambulle para coger una ofrenda en la honda primavera del mar. Y me pongo a pensar en ello, en el ejercicio edílico que sigue, hecho en el escenario del Auditorio de Girona con la fuerza de los soplos y las artistas sonantes y el aire que se quiebra al encostar y no encontrar sentido y yo que lo surco con el tubo de vapor por delante y la espalda desalentada.

¿O bien la palabra Canigó? Toda la palabra Canigó. Toda esta letra de rocas y nieve, con fonemas y pronunciations, bajo las celestes blanduras semánticas. Recostado yo mismo en el sonido de la palab

ra, y se funde como la nieve, y se extravia como las letras de encima que, al soplarlas, vuelan. Y cuando intento colocar las letras en su lugar, el mismo soplo se las lleva, emborronadas por este mismo soplo de aire apelotonado, grumoso de tanto remover.

Sobre el ruido

Todo material de boca. Con el saco de los vientos colgado a la espalda paseo el fuele por entre las rocas como por unos dientes agarrados a las encías de este espacio de palabara tan vasto y absoluto. Aprieta donde aprieta el soplo, las glándulas salivares, la mata habladora, la atm